

Ὁ χαμός ἐνός ἀγαπητοῦ προσώπου εἶναι πάντα μιᾶ σιληρῆ
καὶ ὀδηγηρῆ δοκιμασία, στήν ὁποῖα πάντα ὀδύκληρη ἢ ἀνθρωπότης
ὀποβάλλεται μέ ἄτεγκτο τρόπο. Στίς πῖο πολλές περιπτώσεις
ὀδηγεῖ σιγά-σιγά στό σκοτάδι τῆς λησμοσύνης τίς μικρές ζωές,
πού χωρίς γενικώτερη προβολή ἢ προσφορά ζοῦσαν καί χαίρονταν
τό φῶς. Τό κενό, πού ἀφήνουνε πίσω τους, δέν ἔχει εὐρύτερες
συνέπειες γιά τό σύνολο. Ὁ θάνατος, ἀνενόχλητος, χωρίς ἀντί-
δραση, ἐκτελεῖ ἀδυσάπητα τό ἔργο του. Σφραγίζει τελεσίδικα
κλείνει ἀνέκκλητα τίς πύλες τοῦ σιωπηλοῦ Βασιλείου, πού οὔτε
ὀ κόσμος, οὔτε τά δάκρυα, οὔτε ἡ στοργή κι' ἡ ἀγάπη μποροῦν
ν' ἀνοίξουν. Μυριάδες μικρά δράματα ~~πῶς~~ μένουν ^{ἡδὲ} κλειστά καί σφρα-
γισμένα σέ μικροῦς κύκλους.

Σέ κάποιες ὁμως περιπτώσεις, σπάνιες κι' ἐξαιρετικές ὀ
ἄνθρωπος, στόν ἀγῶνα ἐπιβιώσεως τῆς μνήμης του, πολεμᾷ τό σκο-
τάδι τῆς λησμοσύνης, σκάζει τόν πάγο τῆς σιωπῆς, καθαρρίπτει
τά τείχη καί ξεπροβάλλει μπροστά μας μέ κανούργιο φῶς, μέ ξανα-
νιαωμένη μορφή, μέ ἐκπληκτική δύναμη καί νικᾷ τόν θάνατο. Νικᾷ
μέ τό ἔργο του, μέ τήν δύναμη τῆς προσφορᾶς του. Ἔτσι, μέσα
ἀπό τό χάσμα, τό βαθύ καί ἀπέραντο, μιᾶ κανούργια πύλη ἀνοίγει
καί μέσα ἀπό τό σκοτάδι λάμπει ἕνα φωτερό σημάδι, πού μᾶς
βοηθάει νά ἀντικρύσουμε τή μορφή, πού χάσαμε, περιβεβλημένη μέ
νέα λάμψη, ἐξαῦλαμένη, ἀπαλή κι' ἄφρατα.

Πόσες φορές σ' αὐτό τό θέαμα στεκόμαστε ἔκθαμβοι
κι' ἐκπληκτοί γιά τήν ἀλλαγὴ πού ἔγινε, ὀχι ^{ἐμῶν} στή μορφή, ἀλλά στόν
τρόπο πού τήν ἀντικρύζαμε ἑμεῖς. Τότε μονάχα κατορθώνουμε νά

νιώσουμε τό πραγματικό ανάστημα του ανθρώπου που χάσαμε, τήν αξία της συμβολής του, τό αληθινό μέταλλο της ψυχής του, τήν ένταση του φωτός του. Καί τότε τό κενό προβάλλει μπροστά μας πιδ βαθύ και πιδ μεγάλο.

Ο χαμός, μ'όλο τόν πόνο ^{και} τήν οδύνη που προκαλεί, οδηγεί σέ μιá νέα, όριστική τοποθέτηση του ανθρώπου και του έργου του, σέ μιá δικαίωση του. Τέτια είναι ή μοίρα τών ανθρώπων, που τό τίμημα της προσφοράς των είναι βαρύτερο από τά μέτρα της γενεάς και του τόπου τους, όταν τό έργο τους, πολύτροπο και πολυσύνθετο, δέν μās επιτρέπει νά ολοκληρώσουμε από κοντά ^{όσο ζώνε} τήν εικόνα του και νά πραγματοποιήσουμε μέσα μας πλήρως τήν αξία του.

Απ'αυτή τήν μοίρα δέν μπορούσε νά ξεφύγει ο Φιλοκτήτης Οικονομίδης. Μιá ζωή γεμάτη φλόγα, δράση, φωτιά, αγώνα, μιá ζωή υπερπλήρης που δέν γνώριζε όχι τήν ανάπαυση αλλά ούτε τήν ανάπαυλα, τή διακοπή, τό κενό. Ήταν σαν ένα συνεχές, άσταμάτητο ρεσμα, που οδηγητή του και τέρμα του είχε τή μουσική. Αυτή ήταν ή μητέρα-τροφός του, ή "παγά λαλέουσα", απ'όπου ανεξάντλητα άντλοσσε και που απ'τό νέκταρ της ακούραστα, μέ γενναιοδωρία και καταπληκτική δυναμικότητα, έννοσσε νά προσφέρει στον τόπο του ως τήν τελευταία πνοή του.

Η άκάματη δραστηριότης του Οικονομίδη είχε επεκταθεί σ'όλους τούς τομείς της μουσικής ζωής της χώρας: στήν έκτέλεση, στή διδασκαλία, στή διεύθυνση, στή διοίκηση και παντοσ έβαζε τή σφραγιδα της προσωπικότητος του, αφήνοντας ανεξάληπτα τά ίχνη της διαβάσεως του. Μπορούσε μιá τέτια ζωή νά συλληφθη σ'ένα σύνολο και νά αξιολογηθει όρθά και δίκαια όσο ζοσσε ο Καλλιτέχνης; Καί τώρα που φάνηκε τό κενό που άφηκε, μās είναι ακόμα δύσκολο νά τήν συνθλίψουμε μέσα στα στενά πλαίσια μιās

σύντομης αξιολογήσεως. Μάς χρεάζεται γι' αὐτό κάποια ταξινόμησις γιὰ ν' ἀφήσουμε ὅσο τό δυνατό λιγώτερα κενά καί ν' ἀντιληφθοῦμε σαφέστερα τήν πολυσύνθετη προσφορά τοῦ Οἰκονομίδου.

* * *

Ὁ Φιλοκλήτης Οἰκονομίδης γεννήθηκε στήν Ἀθήνα στίς 10 Ὀκτωβρίου τοῦ 1889 καί σπούδασε μουσική στό Ὀδεῖον Ἀθηνῶν, στό Ἰδρυμα, ὅπου, ἀνταποδίδοντας γενναιόδωρα ὅ,τι εἶχε ἀποκομίσει, ἀνάλωσε τή ζωή του μέ στοργική ἀφοσίωση. Δάσκαλος του ὁ Βέλγος συνθέτης καί μαέστρος Ἀρμάνδος Μαρσίκ. Ὁ Μαρσίκ κατέβηκε στήν Ἑλλάδα στή 1908 μετά πρόσκληση τοῦ Γεωργίου Νάζου καί ἀνάλαβε τήν διεύθυνση τῆς νεαρᾶς τότε Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας Ἀθηνῶν καί μαζί τήν τάξη τῶν Ἀνωτέρων Θεωρητικῶν καί τῆς Συνθέσεως τοῦ Ὀδείου. Ὑπό τήν διεύθυνση του ἡ Ὀρχήστρα γνώρισε τήν πρώτη περίοδο ἀκμῆς καί τό Ὀδεῖον ἔγινε ἕνα φωτόριο ἀπ' ὅπου ξεπήδησαν μερικοί ἀπό τοῦς πῖο ἀξιόλογους μουσικούς τῆς χώρας, ὅπως ὁ Μητρόπουλος, ὁ Οἰκονομίδης, ὁ Σιλάβος.

Ὁ Οἰκονομίδης συνέχισε τίς σπουδές του, κυρίως στή διεύθυνση ὀρχήστρας, στή Βιέννη, Μόναχο καί Βερολίνο. Παράλληλα συνεκλήρωσε καί σπουδές νομικῆς στό Πανεπιστήμιο, σπουδές πού τοῦ στάθηκαν ἐξαιρετικά πολυτιμῆς στήν κατοπινή του σταδιοδρομία.

Κολά ἐξωκλισμένου ὁ Οἰκονομίδης ἀρχίζει τή σταδιοδρομία του ὡς Καθηγητής πρῶτα (1910) τῆς θεωρίας καί τοῦ Σολφέζ στό Ὀδεῖον Ἀθηνῶν καί σέ λίγο καί στό Ὀδεῖον Πειραιῶς. Χάρις στή καταπληκτική του δραστηριότητα καί τίς ἐξαιρετικές ἱκανότητες

πού φανέρωσε εδθύς από τήν άρχή, άνεβαίνει ραγδαία τίσ βαθμίδες τής μουσικής ιεραρχίας. Στά 1918 γίνεται Καθηγητής τής 'Αρμονίας και 'Αντιστίξεως, στά 1924 Διευθυντής του 'Ωδείου Πειραιώς και στά 1930 Διευθυντής του 'Ωδείου 'Αθηνών.

'Ως Παιδαγωγός ο Οικονομίδης εξάσκησε τεράστια επίδραση στη διαμόρφωση τής μουσικής ζωής μορφώνοντες εκατοντάδες μουσικών και δίδοντας μέ σοφία κατεύθυνση στους νέους συνθέτες. Πολλοί από τους νεωτέρους καθηγητάς του 'Ωδείου 'Αθηνών - γιά νά περιορισθούμε σ' αυτό τοσ το βασικό Ύδρυμα -, πολλοί από τους νεωτέρους συνθέτες, καθώς και οι σημερινοί μαέστροι τής Κρατικής 'Ορχήστρας ύπηρξαν μαθηταί του. Μέ ξεχωριστή στοργή και άγάπη περιέβαλλε τους μαθητάς του και τους βοηθούσε, μέ τήν ισχύ και τό κέρος του, νά κάνουν μιά έπιτυχή σταδιοδρομία. Και τους παρακολουθούσε πάντα μέ άκοίμητο ένδιαφέρον.

'Ο Οικονομίδης, όμως, δέν ήταν μονάχα ένας έξαιρετος Παιδαγωγός· συνεδύαζε σέ ύψηλό βαθμό ^{και} ~~παρα~~ ^{έκ} πηλικτικές διοικητικές ικανότητες, είχε από τό δαιμόνιο τουσ Διευθυντούσ μέ σ,τι κληρες μπορεί από νά σημαίνει. Μέ δξυτάτην αντίληψιν κατώρθωνε νά διεισδύει στο βάθος κάθε ζητήματος ^{και} μέ κέρος, που δέν έπιδεχόταν εύκολα αντίρρηση, αλλά και μέ ^{πηθών, κρ} ~~με~~ ^ε ευελιξία και ύπειρη διακριτικότητα, που άφώτλιζε, έδινε τήν προσηκουσα λύση κάθε φορά. 'Ως διευθυντής τουσ 'Ωδείου 'Αθηνών από τά 1930 ώς τό 1939 συνέτεινε στο άνέβασμα τουσ 'Ιδρύματος, σέ ζηλευτό βαθμό περιωπής και μέ τήν ιδιαίτερη φρονι φροντίδα του γιά τήν Συμφωνική του 'Ορχήστρα κατώρθωσε νά δημιουργήση μιά από τίσ πιο φωτεινές τής περιόδους μέ τήν μετάκληση των πιο γνωστών διεθνώς μαέστρων και σολιστ, πολλοί από τους όποιους συνεδέθησαν μαζί του μέ πραγματική φιλία, όπως ο Μπρρύνο Βάλτερ, ο Βαϊνγκαρτνερ, ο Κναπερτσμπους, ο Κράϊσλερ, ο Κορτώ, ο Τιμπώ, ο Λάμοντ, ο Μπάγκχάους και τόσοι άλλοι. 'Αλλά γιά

τήν συμβολή του στήν εξέλιξη τῆς Ὀρχήστρας θά μιλήσουμε χωριστά σέλίγο.

Ὡς Γενικός Διευθυντής τῆς Λυρικής Σκηνῆς κατώρθωσε στήν περίοδο τῆς θητείας του νά ἐπιβάλλει στό πολύπαθο καί κακότυχο αὐτό Κρατικό Θέατρο τάξη καί αἴσθημα εὐθύνῃς. Ὡς Γενικός Διευθυν-
τής τοῦ Α. Φεστιβάλ Ἀθηνῶν καθιέρωσε ἀπό τήν ἀρχή μιάν ^{αξιολογη} περιωπή, καί
~~ὑπερῆκε πρὸς τὸν κρατικὸν ἀπὸ τὴν~~ μπορούσε νά σταθεῖ ὑποδειγματικὴ γιὰ τὸ μέλλον.

Αὐτὴ ἡ πλησμονὴ ὅμως τῶν ἔργων, καί θά μπορούσε νά κάμψει ἄλλους, ἦταν γιὰ τὸν Οἰκονομίδη ἓνα μικρὸ μονάχα μέρος τῶν ἀπασχο-
λήσεων του. Ἀπὸ μάλιστα γιὰ τὰ ὅποια δὲν ἔχομε ἀκόμη μιλήσει, ἀπο-
τελοῦν τὰ βασικά καί μεγάλα ἔργα τῆς ζωῆς του. Αὐτὰ στὰ ὅποια
ἔδωσε ὀλόκληρο τὸν εἶσαυτό του, τὴν ψυχὴ του. Μέσα ἀπ' αὐτὰ ἡ προσφορὰ
του ὑπῆρξε τεράστιας σημασίας γιὰ τὸν μουσικὸ μας πολιτισμό. Κι' αὐτὰ
εἶναι ἡ Χορωδία Ἀθηνῶν καί ἡ Κρατικὴ Ὀρχήστρα Ἀθηνῶν.

Ἡ Χορωδία Ἀθηνῶν ἰδρύθηκε ἀπὸ τὸν Οἰκονομίδη στὰ 1921 καί κατώρθωσε ὑπὸ τὴν θερμουργὸ καί φωτισμένη διεύθυνση του νά φθάσει σέ βαθμὸ διεθνούς περιωπῆς. Ἡ συμβολὴ τῆς Χορωδίας Ἀθηνῶν ὑπῆρξε ἀποφασιστικὴ. Ἀρχίζοντας τὴν δράση τῆς σέ μιὰ ἐποχὴ καί δὲν ὑπῆρχε καμμιά σχεδὸν παράδοση, ἐπέτυχε νά δημιουργήσῃ μὲ τρεῖς τακτι-
κὲς καί σοβαρὲς ἐμφανίσεις τῆς μιᾶς ἐξαιρετικῆς αἴγλης γύρω τῆς. Μέσα
στὰ 30 καί πλέον χρόνια τῆς ζωῆς τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στό Ἑλλη-
νικὸ κοινὸ νά γνωρίσει τὰ μεγαλύτερα χορωδιακὰ ἔργα τῶν μεγάλων
κλασσικῶν καί νεωτέρων διδασκάλων. Μονάχα ἡ ἀπαρίθμηση τους προκα-
λεῖ τὸν ἀμέριστο θαυμασμό γιὰ τὴν ἐπιβλητικὴ σειρά τῶν ἐπιτευγμάτων
τῆς Χορωδίας Ἀθηνῶν.

Θα αναφέρουμε μερικά από τὰ πιο χαρακτηριστικά, που δόθηκαν
σε πρώτη εκτέλεση υπό τὴν διεύθυνση τοῦ Οἰκονομίδου:

- 1.) Μπάχ: Μεγάλη Λειτουργία, Πάθη κατὰ Ἰωάννην
- 2.) Χαϊντελ: Μεσσίας
- 3.) Χαϋδν: Δημιουργία
- 4.) Μότσαρτ: Λειτουργία τῆς Στέψεως, Μεγάλη Λειτουργία } (ντό ἔλ.)
καὶ τὸ Ρέκβιεμ.
- 5.) Γκλούκ: Ὁρφεύς.
- 6.) Μέντελσον: Ἑλ. Παύλος
- 7.) Μπερλιόζ: Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Καταδίκη τοῦ
Φάουστ καὶ τὸ περίφημο Ρέκβιεμ του
- 8.) Μπράμς: Γερμανικὸ Ρέκβιεμ
- 9.) Βέρντι: Ρέκβιεμ
- 10.) Μουσόργκσκυ: Μπόρις Γκοτούνοφ

Ἀπὸ τὰ ἔργα νεωτέρων ἀναφέρουμε ἰδιαιτέρως τοῦ

Ὄνεγγερ: Βασιληῆς Δαβίδ

Στραβίνσκυ: Συμφωνία τῶν Ψαλμῶν

Κόνταϋ: Οὔγγρικὸς Ψαλμὸς.

Ἐκιστέγασμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἀξιοθαύμαστης προσφορᾶς ὑπερῆεν
ἡ ἐκτέλεσις τῆς θῆς τοῦ Μπετόβεν, που ἀπετέλεσε γιὰ τὴν Οἰκονομίδου
τὴν πραγματοποίηση ἑνὸς ^{μεγάλου} καλλιτεχνικοῦ ὄνειρου που ἔτρεφε ἀπὸ κενό.

Τὸ ἔργο ἑνὸς τέτιου συγκροτήματος, τοῦ ὁποῖου τὰ μέλη ~~ἦσαν~~
ἦσαν ἐρασιτέχνες καὶ που ὅλοι μὲ ἐπί κεφαλῆς τὸν ἐμπνευστὴ ἡγέτη τους
ἐργάζονταν ἀνιδιοτελῶς μὲ γνώμονα ἀποκλειστικὸ τὴν διακονία τῆς
μουσικῆς ἀξίζει τὴν ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη. Γι' αὐτὸ ἑπ' ἀξία ἡ Χορωδία
βραβεύθηκε ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν.

Τό άλλο μεγάλο έργο της ζωής του, ή Κρατική Όρχήστρα Αθηνών, αποτελεί για τήν δημιουργό της ύψιστη τιμή. Η Κρατική Όρχήστρα είναι συνέχεια της Συμφωνικής Όρχήστρας Αθηνών που ιδρύθηκε από τόν Γεώργιο Νάζο στά 1893 και είχε κάνει μιá μεγάλη και φωτεινή ιστορία. Μετά από τά πρώτα δειλά βήματα της ή Όρχήστρα τοσ Ώδείου Αθηνών γνωρίζει τήν πρώτη άκμή της υπό τήν διεύθυνση τοσ Μαρσίη από τά 1908 ως τά 1922 περίπου. Τότε έμφανίζεται ό Οίκονομίδης, ό όποιος μέ τή συνεργασία τοσ Μπουστίντουϊ και τοσ Φαραφτάτου, ιδρύει τίς "Λαϊκές Συναυλίες Αθηνών" που έδωσαν νέα ώθηση στη μουσική κίνηση τών Αθηνών φέροντας τόν λαό σέ άμεση έπαφή μέ τά μεγάλα μουσικά άριστουργήματα. Από τοσ 1926 ό Οίκονομίδης διορίζεται πιά τακτικός μαέστρος της Όρχήστρας τοσ Ώδείου Αθηνών.

Η Όρχήστρα αύτή μέ τήν τόσο λαμπρή σταδιοδρομία της κινδύνευε στά χρόνια της κατοχής νά διαλυθεί. Τότε ό Οίκονομίδης έκανε τό πιο άξιόλογο έργο της ζωής του μετατρέποντας τήν Όρχήστρα σέ Κρατική. Η πράξη αύτή δέν είχε μονάχα μουσική σημασία, αλλά ήταν πάνω άπ'όλα μιá μεγάλη άνθρωπιστική χειρονομία. Η όριστική τακτοποίησης τών ^{μουσικών} μελών της Όρχήστρας, που μπορούσαν άπερίσπαστοι πιά νά άφοσιωθοΰν στη μουσική τους ύπηρεσία, δείχνει πόσο βαθειά και πλατειαά αντιλαμβάνονταν τά καθήκοντά του ό Οίκονομίδης.

Τό ένδιαφέρον του για τούς μουσικούς του παρέμενε άμείωτο πάντα και ένθυμοσμαι τό τελευταίο καλοκαίρι ^{πρόσ} ^{σχευα} τόν συναντοσσα ^{συναντή} στό Έκουργείο Παιδείας, όπου φρόντιζε νά άναγνωρίσει τά χρόνια της προϋπηρεσίας τών φροντιστών της Όρχήστρας.

Μ'όλο τόν φόρτο που τοσ πρόσθεταν οι διοικητικές φροντίδες της Κρατικής δέν παραμέλησε ούτε μιá στιγμή τήν καθαρή καλλιτεχνική ιδιότητα του και άνελλιπώς παρουσιαζόταν πρώτος και καλύτερος στην έξέδρα τοσ μαέστρου, παρουσιάζοντας ^{σχευα} στά προγράμματά του Έλληνικά έργα

Προσωπικῶς εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ χαρῶ ὑπὸ τὴν διεύθυνση του μιά μοναδικῆ ἐπιτέλεση τοῦ ἔργου μου " Πανηγύρι τῆς Κακάβας".

Κατορθώνει ἀκόμα νὰ βρῖσκει τὸν καιρὸ νὰ ἐμφανίζεται καὶ διεθνῶς διευθύνοντας πότε στὸ Βερολῖνο τὴν περίφημη Φιλαρμονικὴ, πότε στὴ Ρώμη τὴν Ὀρχήστρα τῆς Σάντα Τσετσίλια, στὴ Νεάπολη, στὸ Λονδίνο, στὸ Βουκουρέστι, στὴν " Ἀγκυρα.

Μέσα στὴ δραστηριότητα του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του εἶχε συμπεριλάβει καὶ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ἔφερε τὴ Λυρικὴ Σιηνή, ὅταν ἦταν Γενικὸς πῆς Διευθυντής, καὶ τὸ Ὁδεῖον Θεσσαλονίκης. Ὡς Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου Μουσικῆς παρακολουθοῦσε μὲ στοργή τὴν ἐργασία τοῦ Ὁδείου. Ὁ νέος ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τοῦ Ὁδείου φέρει τὰ ἴχνη τῶν χειρῶν τοῦ Οἰκονομίδη.

Αὐτὴ εἶναι ^{εἰς πολὺ ἀδελφὴ γαμψή} ἡ ζωὴ τοῦ Φιλοκλήτη Οἰκονομίδη, ἂν αὐτὴ ἢ πολυμερῆς καὶ πολυσύνθετη προσαπικδότης μπορεῖ νὰ περιορισθῇ μέσα στὰ στενά πλαίσια μιᾶς σύντομῆς ὀμιλίας. Στὸ βάθος ὅμως αὐτῆς τῆς πολυμέρειας του ὑπῆρχε μιὰ ἐνότης σκοποῦ, ἓνα μοναδικὸ καὶ βασικὸ κίνητρο : ἡ μουσικῆ. Στὴν ὑπηρεσία της ἀναλώθηκε ὅλη ἡ ἡφαιστειώδης δυναμικότης τοῦ Οἰκονομίδη καὶ ἔκπεσε στίς ἐπάξεις πτόν καλὸν ἀγῶνα γιὰ χάρι της, θέτοντας ἓνα συγκινητικὸ καὶ μοναδικὸ ὑπόδειγμα γιὰ τοὺς ἔπερχομένους. Μιὰ θαυμαστή, ἔκαμπτη, σχεδὸν παράλογη ἀντίληψη τοῦ καθήκοντος τὸν ἀδήγησε στὸν τάφο. Ὁμολογῶ πῶς δυσκολεῖμαι νὰ βρῶ ἀνάλογο παράδειγμα στὴ μουσικὴ μας ζωῆ.

Μονάχα ὅμως μὲ τὴν αὐτοθυσία τέτιων πρωτεργατῶν, μὲ τὴν δλόψυχη τους ἀποστολικὴ ἀφιέρωση, ποὺ ξεπερνάει τὰ ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς, μπορεῖ ἓνας τόπος σάν τὸν δικὸ μας νὰ προκόψῃ καὶ

νά δημιουργήσει παράδοση. Στην εποχή που πρόβαλε ο Οικονομίδης ή μουσική ζωή των Ἀθηνῶν βρισκόταν στα πρώτα της φτερουγίσματα. Κι' ἂν σήμερα μπορούσαμε νά προβάλλουμε τήν Κρατική μας Ὀρχήστρα, νά μιλοῦμε γιά κάποια παράδοση στό τόπο, νά αισθανόμαστε κάποια υπερηφάνεια γιά ὅ,τι ἔχουμε πραγματοποιήσει στόν τομέα τῆς μουσικῆς, αὐτό τό ὀφείλουμε σέ ἐλάχιστους πρωτοπόρους κ' εἶναι δίκαιο νά ἀναγνωρίζουμε τήν ὀφειλή μας σέ κείνους πού εἰσέχθησαν κι' ἐθουσιάσθησαν γι' αὐτά.

Τί θά ἦταν ἡ μουσική ζωή των Ἀθηνῶν ἂν δέν εἶχε δημιουργηθεῖ καί δράσει ἡ Χορωδία Ἀθηνῶν; τί θά ἦταν ἡ Κρατική Ὀρχήστρα χωρίς τή φροντίδα καί τήν ἀποκλειστική μέριμνα τοῦ Οἰκονομίδη;

Ὁ τόπος ὀφείλει νά τιμᾷ μ' εὐγνωμοσύνη τήν μνήμη των σπάντων αὐτῶν παιδιῶν του πού προφητικά χάραξαν τόν δρόμο τοῦ μέλλοντος.

Γι' αὐτό τό Ὁδεῖον Θεσσαλονίκης θέλησε νά τιμήσῃ τή μνήμη τοῦ Οἰκονομίδη. Γιατί ὑπῆρξε μέ μιᾶ λέξη: ἄξιος τῆς τέχνης καί τοῦ ἔθνους του.

Καί τώρα, παρακαλῶ ὅλους, ὅπως τηρήσουμε ἐνός λέπτοσ σιγήν, εἰς μνήμην του.